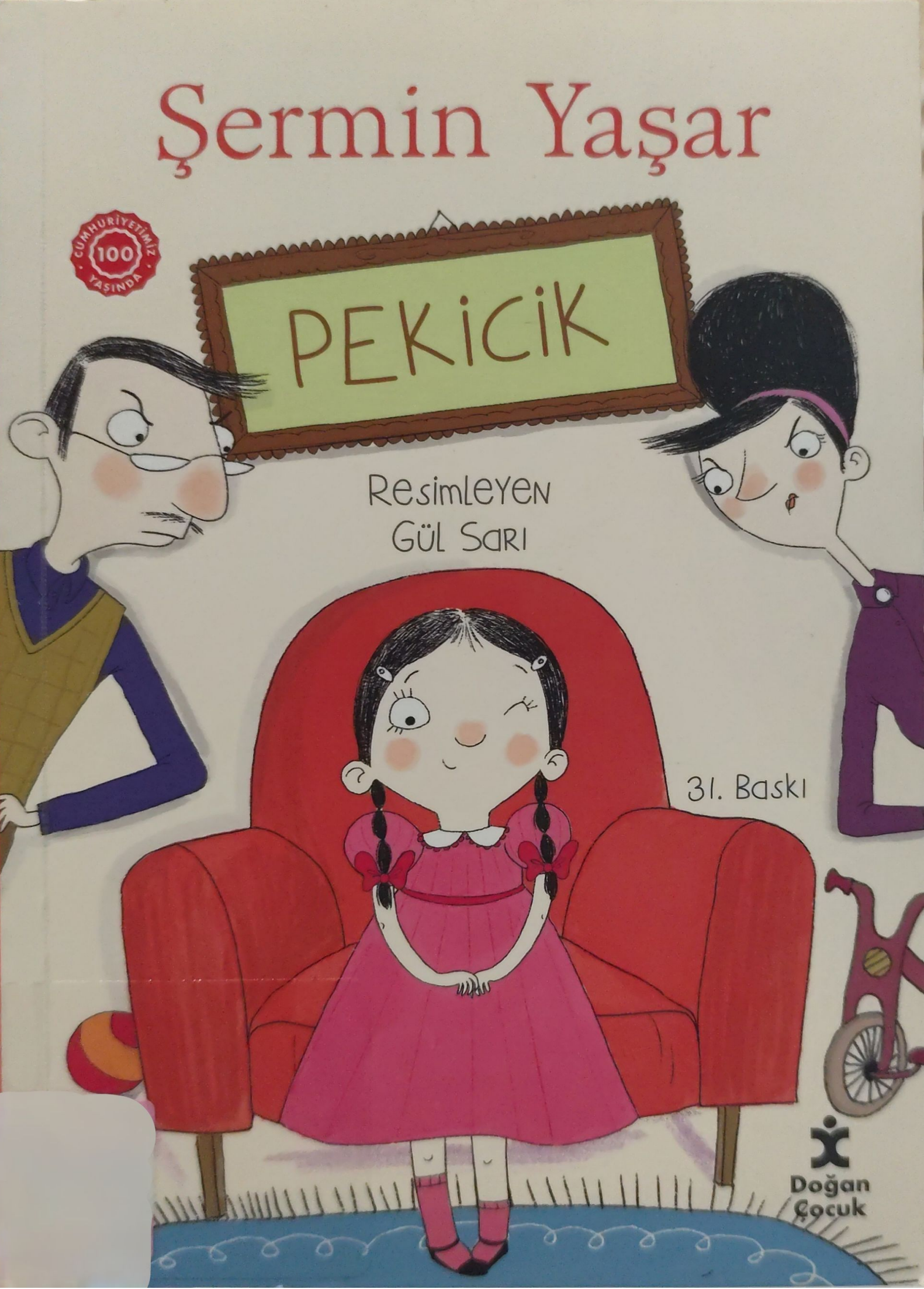
Şermin Yaşar

PEKİCİK

Resimleyen
Gül Sarı

31. Baskı

Doğan
Çocuk

PEKİCİK

Pekicik

Yazan: Şermin Yaşar
Resimleyen: Gül Sarı

© 2021 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10
Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

31. Baskı: İstanbul, 2023
ISBN: 978-625-416-041-7
Sertifika no: 44919

Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Grafik tasarım: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
Küçükçekmece 34295 İstanbul
Tel: (0212) 463 71 25

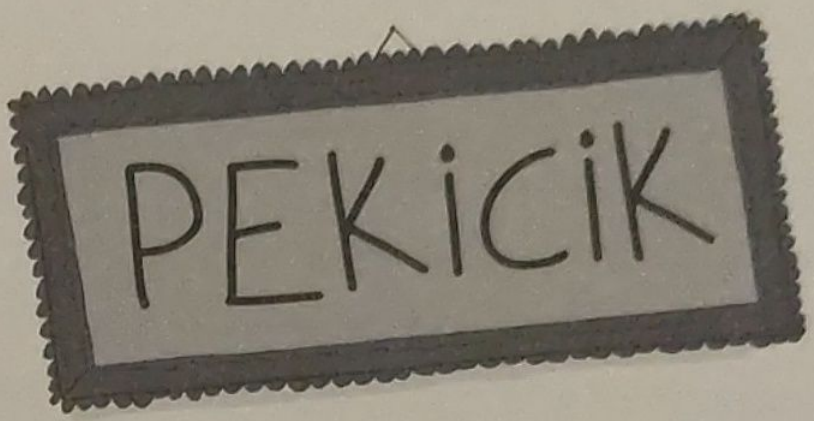
Sertifika no: 41707

(0212) 373 77 44 satis@doganyayinlari.com.tr

dogancocukyayinlari dogancocuk

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Şermin Yaşar

Resimleyen
Gül Sarı

Doğan Çocuk
Okumak Gelecektir

Sizi sevsinler diye uslu çocuk olmaya çalıştınız mı hiç? Belki de tanık oldunuz böyle bir duruma. Oysa ailemiz bizi sevsin diye uslu çocuklar olmaya çabalamamıza gerek yoktur. Sevilmek için, ailemizin her istediğini yapan çocuklar olmamıza da gerek yoktur. Gerçek sevgi koşulsuzdur. Aile bireyleri birbirlerini koşulsuzca severler.

Ama bazen öyle olmaz... Bazı anne babalar çocuklarına sık sık şöyle der:

"Eğer uslu bir çocuk olursan seni severim."

"Eğer ödevlerini yaparsan seni severim."

"Eğer dediklerimizi yaparsan seni severiz."

Bunun gibi şeyler...

Biliyor musunuz, Pekicik de böyle biri. O yüzden adı Pekicik. Her şeye "PEKİ" dediği için... Her istenileni yaptığı için... Aşırı uslu bir çocuk olduğu için... İstemediği şeyleri bile yapmak zorunda olduğu için...

Onun için hayat gerçekten çok zor. Ve tüm bunlar onun suçu değil. Pekicik'in anne ve babasına aşırı gıcık oluyorum. Gidip Pekicik'e sarılmak ve onu koşulsuzca sevmek istiyorum. Eminim siz de öyle hissedeceksiniz.

Hadi şimdi onun hikâyesine gidelim...

Şermin

1

Etrafta çocuklarına "Yapmaaaa!" diyen ne çok anne baba var. "Sana yapma dediiiiim!" diyenler, "Bak hâlâ yapıyor!" diyenler, "Kime diyoruuuum?" diyenler... Çok kalabalıklar ve bu cümleleri birbirlerinden ödünç alıyorlar.

Olay şöyle gelişiyor:

"Bizim oğlan geceleri bir türlü uyumuyor. Ona ne dememi önerirsin şekerim?"

"Ahh hayatım, elimde tam senin oğlana göre bir cümle var. Gözlerini kıs ve ona şöyle de: 'UYUMADIN MI SEN DAHA KÜÇÜK BÖCEK!'"

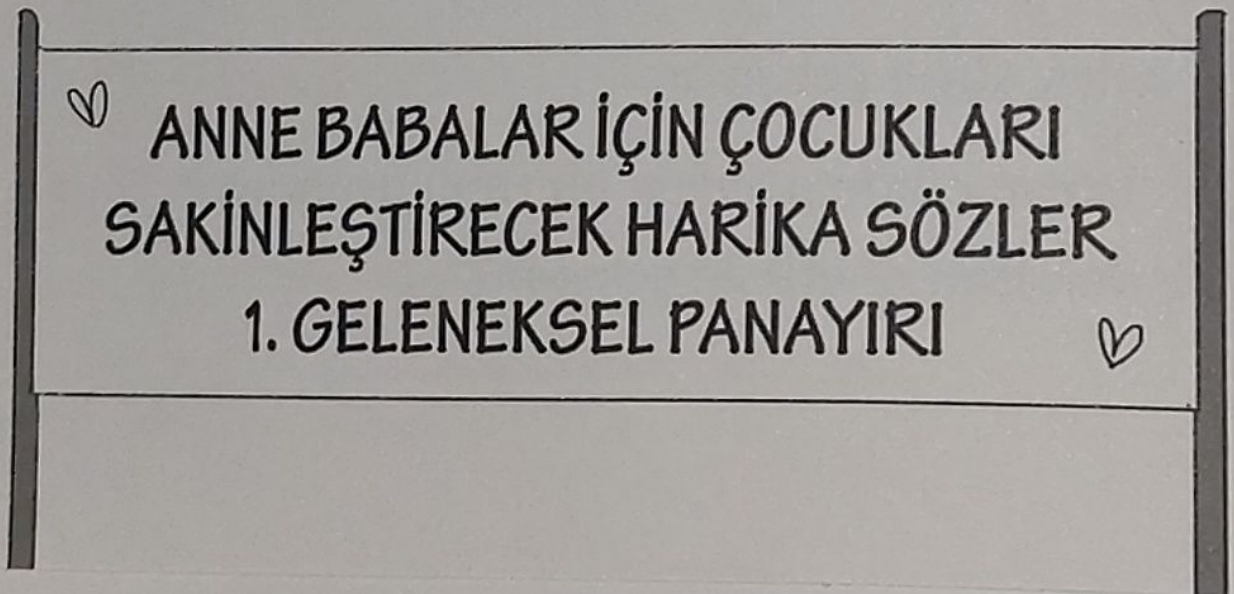
"Ah şekerim, bu harika bir öneri, çok teşekkür ederim. Sen de yemek yemeyen kızına şunu söyleyebilirsin: YE O ÖNÜNDEKİNİ YOKSA BUNDAN SONRA ASLAAA SENİN ANNEN OLMAM!"

"Aaaa, bunu hiç düşünmemiştim, şahanesin şekerim."

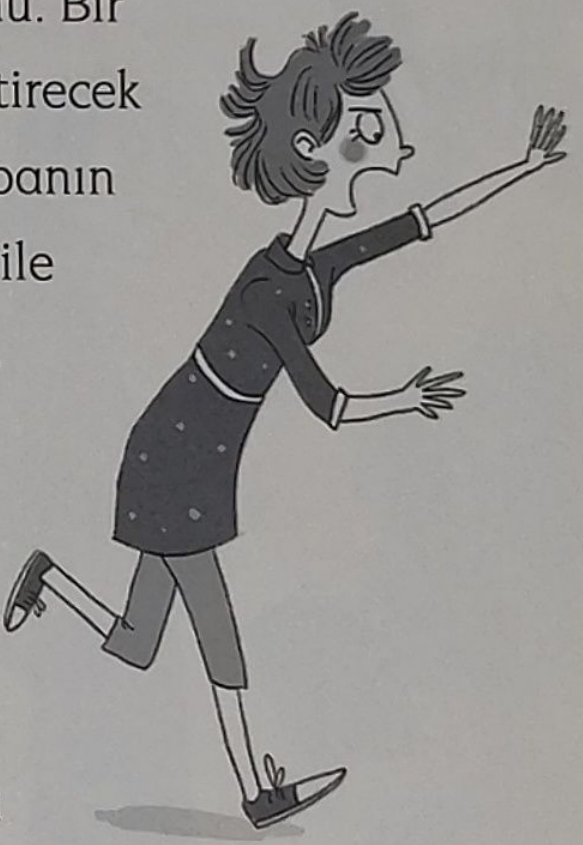
Böyle şeyler işte... Hepsi böyleler. Bunları hep birbirlerinden öğreniyorlar.

Hatta bir gün bizim orada bir panayır düzenlendi.

Adı şöyleydi:

Panayır bir ay sürecekti ama herkes ilk gün gelmişti. Çünkü bütün anne babaların bu sözlere fena halde ihtiyacı vardı. Panayıra resmen akın etmişlerdi. Kasabada etkinliğe katılmayan aile yoktu. Herkes ama herkes oradaydı. Bazıları kendi cümlelerini tanıtıma getirmişti. Herkes kendi cümlesinin çocukları sakinleştirecek harika kelimeler içerdiğini düşünüyordu. Bir yandan da çocuklarını sakinleştirecek yeni cümleler arıyorlardı. Kasabanın üstünde "Yapmaaa yoksaaa..." ile başlayan cümleler uçuşuyordu.

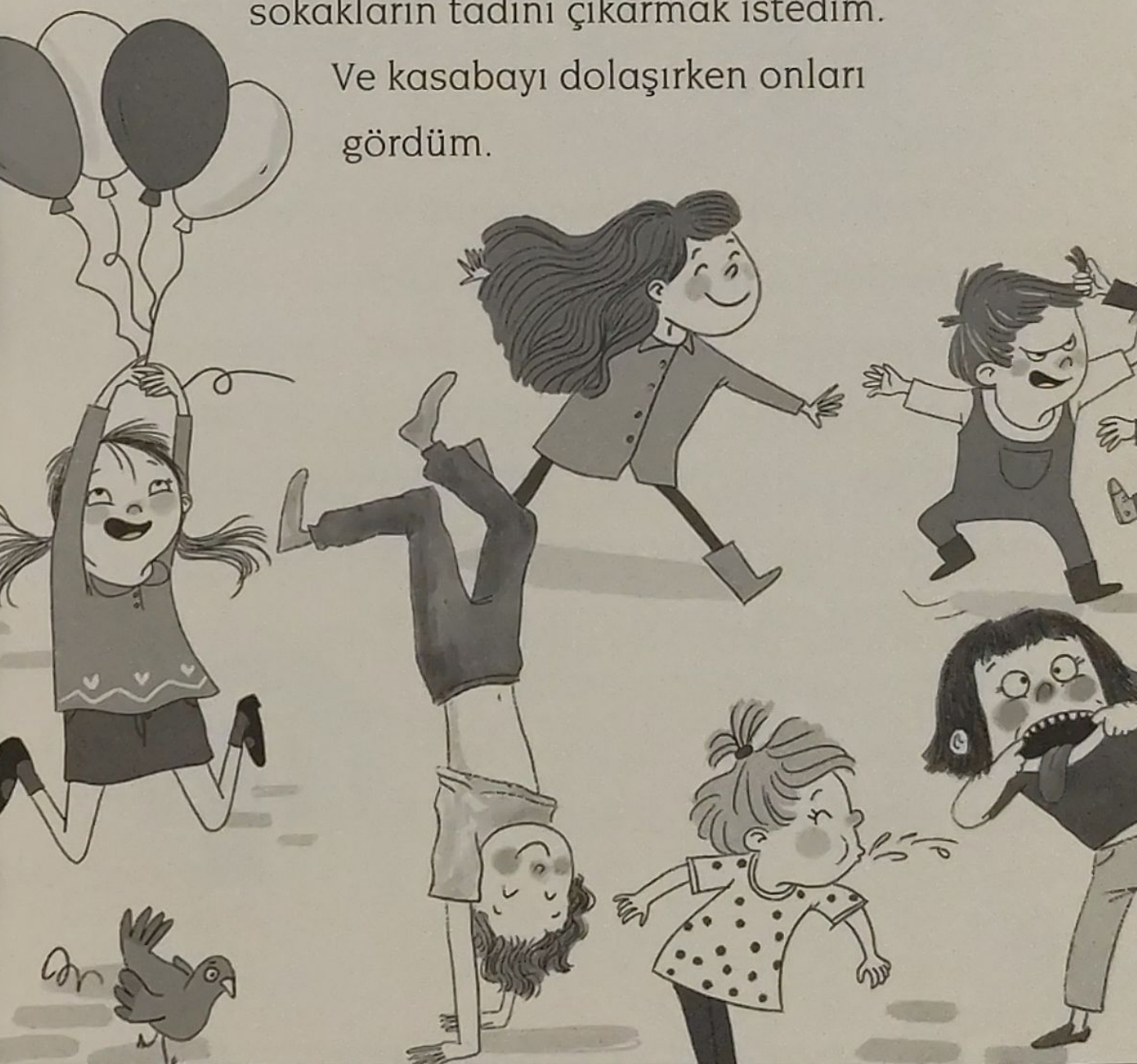

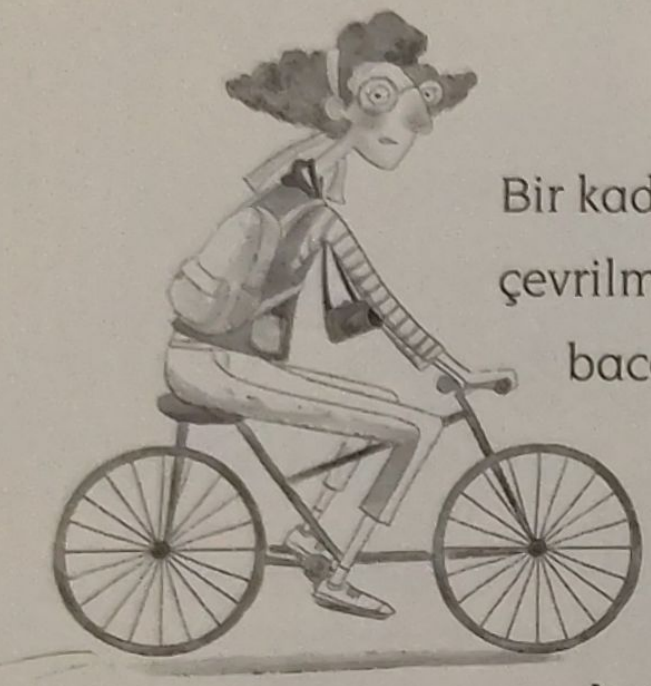
Anne babalar panayırın kapısından girmek için birbirini ittirirken kasabanın bütün çocukları çimlerde yuvarlanıyordu. O anı görmeliydiniz! Birbirinin sırtına atlayan, saçını çeken, çığlık atan, takla atan, yan yatan, ters duran, tırıs giden, bağıran, ağlayan, gülen,

tepişen, itişen yüzlerce çocuk vardı etrafta. Çocuklar bu seslere o kadar alışmışlardı ki hiçbiri anne babalardan gelen "Yapmaaa!" sesini duymuyordu. Esasen çocuklar epey mutluydu.

Kasabada panayır alanı dışındaki yerler bomboştu. Size dedim ya, kasabadaki herkes ama herkes buradaydı. Bisikletime binip boş sokakların tadını çıkarmak istedim. Ve kasabayı dolaşırken onları gördüm.

Bir kadın ve adam, parmaklıklarla çevrilmiş bir bahçede, bacak bacak üstüne atmış, kahvelerini yudumluyorlardı. İçeride düzgün park edilmiş bir çocuk bisikleti vardı. Ayrıca kenarda bir küçük oyun evi görünüyordu. Evde bir çocuk olabileceğini düşündüm.

Oldum olası meraklıyımdır. Bu nedenle kendime harika bir meslek seçtim ve gazeteci oldum. Panayırla da zaten bu yüzden ilgileniyordum. Haberini yapacaktım. Herkes panayır alanında olduğu halde evinde oturan bu çift dikkatimi çekmişti. Bütün anne babaların panayırda olduğu bir gün bu ikisinin neden gitmediğini çok merak ettim. Usulca bahçeye doğru kafamı uzatıp "Merhaba," dedim. "Siz panayıra katılmıyor musunuz acaba?"

"Hayır," dedi kahvesini yudumlamakta olan adam.

"Elbette hayır. Ne zaman ki kasabada Dünyanın En Uslu Çocukları Şenliği düzenlenir, biz o zaman katılırız. Çünkü kızımız Pekicik, tam da bunun için yetiştirilmiş bir çocuk," dedi kadın.

"Kiiiiim?" diye sordum kendimi tutamayıp.

"Pekicik," dedi ikisi birden. "Kızımız Pekicik..."

O sırada adamın parmağıyla işaret ettiği yere doğru baktım. Pencerede bir kız çocuğu vardı. Kırmızı yanakları, uzun kirpikleri, nemli gözleri, düzgünce iki yandan örülmüş kurdeleli saçıyla dikkatle anne babasını izliyordu.

"Pekiciiiiiik, buraya geeel!" diye bağırdı adam.

Kız, babasının sesini duyunca evden dışarı çıktı. Bir robot gibi ona doğru yürüdü ve yanımızda zınk diye durdu.

"Buyurun babacığım, ne arzu etmiştiniz?"

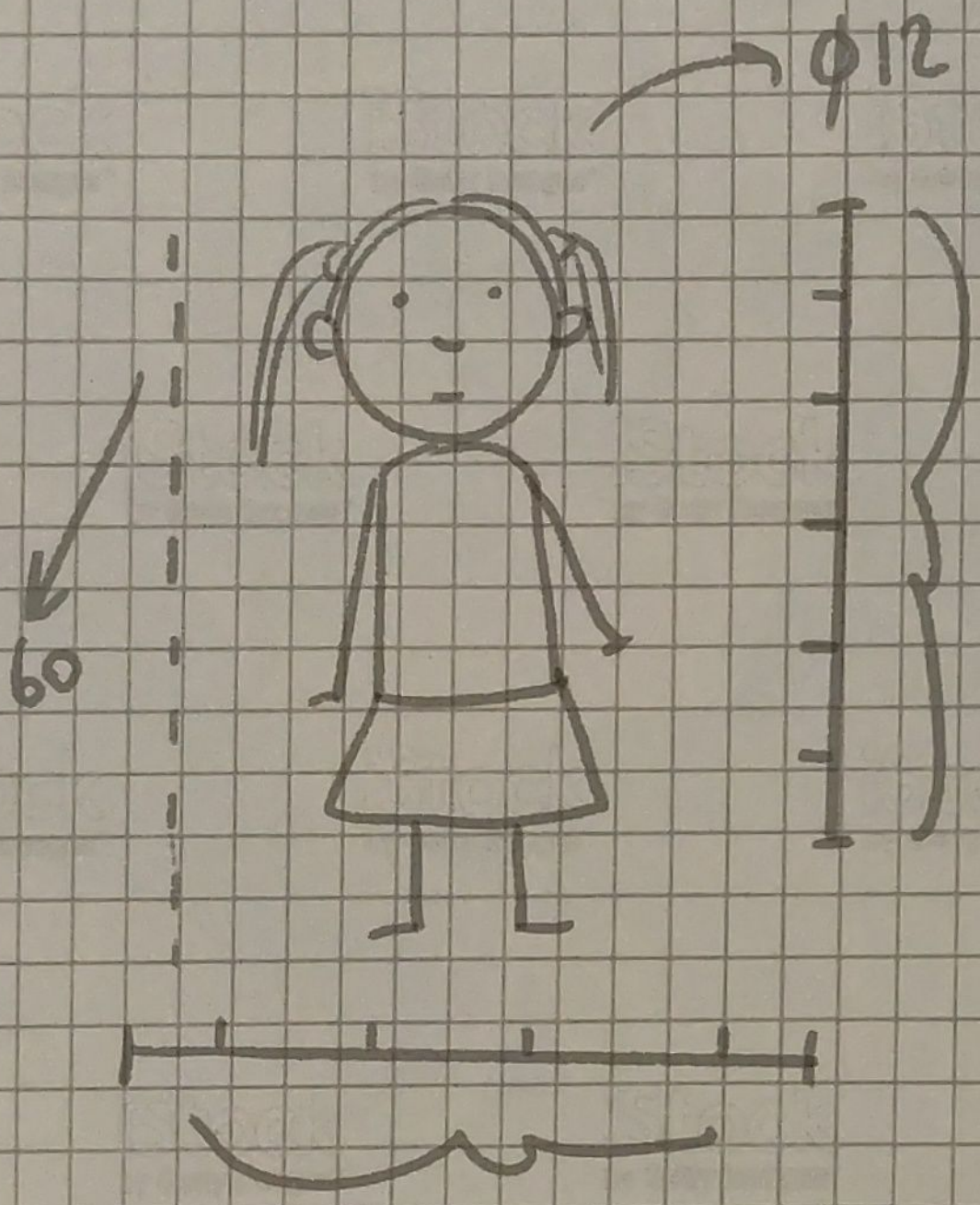
"Misafirimize merhaba de Pekicik," dedi babası.

Boynunu büküp "Peki," dedi kız ve yüzüme bakmadan "Merhaba," dedi bana. Ve devam etti. "Başka bir şey yapmamı ister misiniz baba?"

İşte Pekicik ile o gün tanıştım. O kadar ilginç bir aileydi ki o gün yanlarından ayrılamayacaktım. Beni akşam yemeğine davet ettiler ve Pekicik'in hazin hikâyesini kendi ağızlarından dinledim...

~~uslu~~, aşırı uslu, itaat, söz dinleme, çalışkanlık

2

Söylemiştim, ben bir gazeteciyim. Merakımı mazur görünüz ama merak işimin büyük bir parçasıdır. İnsanlara sorular sorar ve neler olduğunu öğrenirim. Bu aileyi gördüğümde kasabadaki panayır zihnimden tamamen silindi. Başka ve daha ilgi çekici bir haber bulmuş gibiydim. Onlarla biraz vakit geçirmek için lafı uzattım.

Pekicik çok ilginç bir çocuktu. Kendisine soru sorulmadan asla konuşmuyordu. Otur demeden oturmuyordu. Yürü demeden yürümüyordu. Anne ve babası ne derse anında yapıyordu. Gözlerini yerden kaldırmıyor, pilli bir bebek gibi olduğu yerde duruyordu. Burada önemli bir haber vardı. Bunu hissediyordum. O yüzden onlarla röportaj yapmayı teklif ettim. Kabul ettiklerinde ilk şu soruyu sordum:

"Anne baba olmaya ne zaman karar verdiniz?"

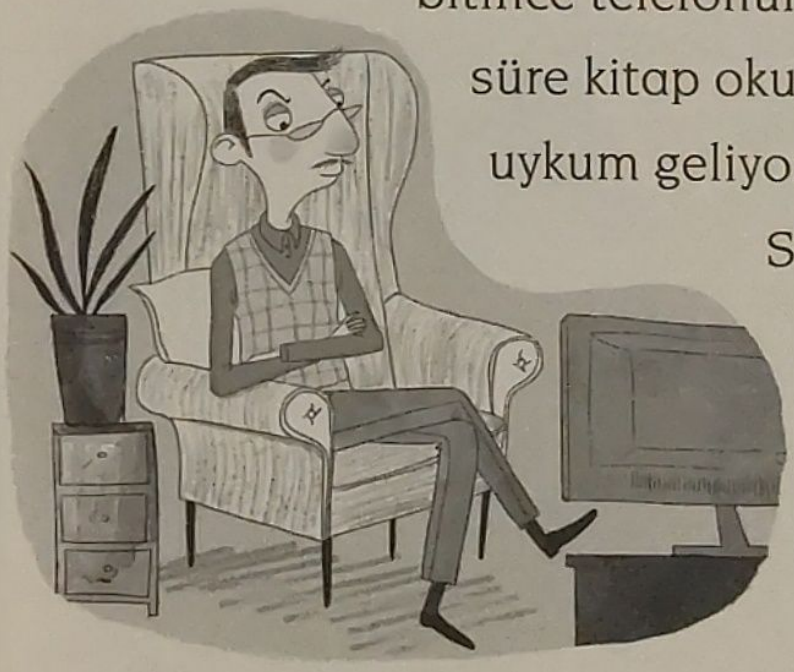
"Aslında bir çocuğumuz olmasını çok da istemiyorduk," dedi baba.

"Yani bakınız hanımefendi, herkesin vakti ancak kendisine kadardır. Ben sabah kalkıyorum. Yatakta geriniyorum. Duşumu alıyorum. Tıraş oluyorum. Dişlerimi fırçalıyorum. Vücut kremimi sürüyorum.

Kıyafet seçiyorum. Giyiniyor ve hazırlanıyorum. Kahvaltıda ne yiyeceğime karar veriyorum. Kendime bir kahvaltı hazırlıyorum. Ardından sabah kahvemi içiyorum. Akabinde ayakkabılarımı seçiyorum. Sonra işe gidiyorum. Gün boyu çalışıyorum. Eve geldiğimde tekrar duş alıyorum. Kıyafetlerimi değiştiriyorum. Akşam yemeğini hazırlıyorum. Yemekten sonra televizyonda takip ettiğim programları izliyorum. Programlar bitince telefonuma bakıyorum. Bir süre kitap okuyorum. Ardından uykum geliyor ve yatıyorum.

Söyler misiniz, hangi arada bir çocukla ilgilenebilirim ki?"

Sonra Pekicik'in annesi başladı.

"Ben de aynılarını yapıyorum. Sadece sabahları tıraş olmuyorum. Ama benim de saçlarım uzun ve bakımı hayli zaman alıyor.

Ayrıca dedikodu yapmayı çok severim. Arkadaşlarımla telefonda iki saat dedikodu yapmazsam günüm güzel geçmez.

Bir de bunun üzerine alışveriş saatlerimi ekleyin. Çoğu zaman vaktim kendime bile yetmiyor. Söyler misiniz, hangi arada bir çocukla ilgilenebilirim ki?"

Cevap vermek yerine soru sormayı tercih ederim. Bu, işimin bir parçasıdır. Bu yüzden onlara şu soruyu sordum.

"Peki sonra ne oldu? Pekicik'i dünyaya getirdiğinize göre kararınızı ne değiştirdi?"

"Yaaani oldu bir kere," dedi kadın ve adam aynı anda. Sonra kadın devam etti: "Evet. Açıkçası dünyaya geldiğinde biraz nasıl deseeeem, sevimli bir bebekti de onu sevecek vaktim gerçekten yoktu. Yani anlatabiliyor muyum, sevmeye bile vaktimiz yoktu, uğraşmaya nasıl olsun? Bu yüzden, onu uslu bir çocuk olarak yetiştirmeye karar verdik. Karı koca ortak kararımızdı. Dokuz ay on günlük hamilelik sürem boyunca harika bir plan yaptık. Pekicik, dünyaya geldiğinde neler yapacağımızı günü gününe planladık. Ve oldu! Her şey yolunda gitti. Pekicik, dünyanın en uslu çocuğu!"

Değişik bir karı kocayla röportaj yaptığım için kendimi çok şanslı ve çok gergin hissediyordum. Sorularıma devam ettim.

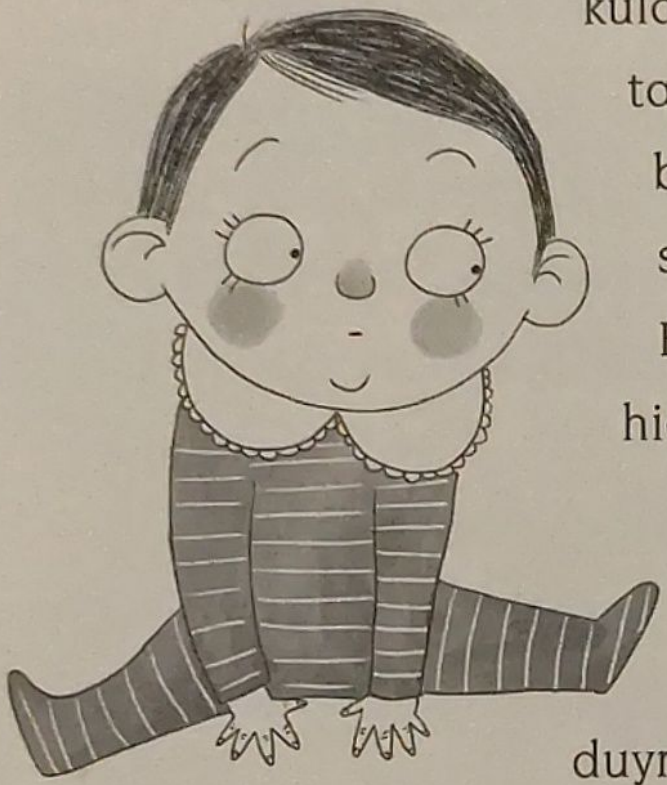

"Kızınıza neden Pekicik ismini koydunuz?"

"İtirazdan hoşlanmayız. Bize hep 'Peki' diyecek bir çocuğa ihtiyacımız vardı. Yani ihtiyacımız yoktu aslında. Madem olacak, bari böyle olsun dedik. O yüzden adını Pekicik koyduk. Çok da yakıştı. Pekicik harika bir isim. Yani bütün anne babalar çocuklarına Tamam, Peki, Olur, Hayhay, Tabii gibi isimler koysa çocukları daha uslu olur. Bunu insanlar daha önce nasıl düşünemediler, şaşırıyorum doğrusu."

"Pekicik nasıl bir bebekti? Hep böyle uslu muydu?"

"Bilmiyoruz ki. Bakınız hanımefendi, bir bebeğin nasıl bir bebek olduğundan çok, sizin nasıl bir bebek istediğiniz önemli. Biz sessiz bir bebek istiyorduk. Ağlamasın, bağırmasın, gürültü yapmasın, bizi rahatsız etmesin. Beklentimiz çok netti. Bunun için harika bir çözüm bulduk. Pekicik doğmadan önce biz, karı koca birer kulaklık aldık. Kapıdan içeriye girdiğimiz anda

kulaklarımıza kulaklık takıyorduk. Böylece bebeğin ağlama sesini hiç duymadık. Bu durumda Pekicik hiç ağlamamış oldu. Ağladıysa da duymadık. Duyduysak da duymamazlıktan geldik.

Sonunda Pekicik ağlamayı kendi kendine bıraktı. Bence bu harika bir yöntem. Yani daha önce insanlar bunu neden denemediler, gerçekten aşırı şaşırıyorum."

Duyduklarım sahiden şaşırtıcıydı. Bebeğe Pekicik diye isim koymak, bebeği sevmeye vakti olmamak, evde kulaklık takmak falan... Bir yandan merakım artıyordu ama bir yandan da sinirlerimi bozuyordu öğrendiklerim. Yine de kafama takılanları sormaya devam ettim.

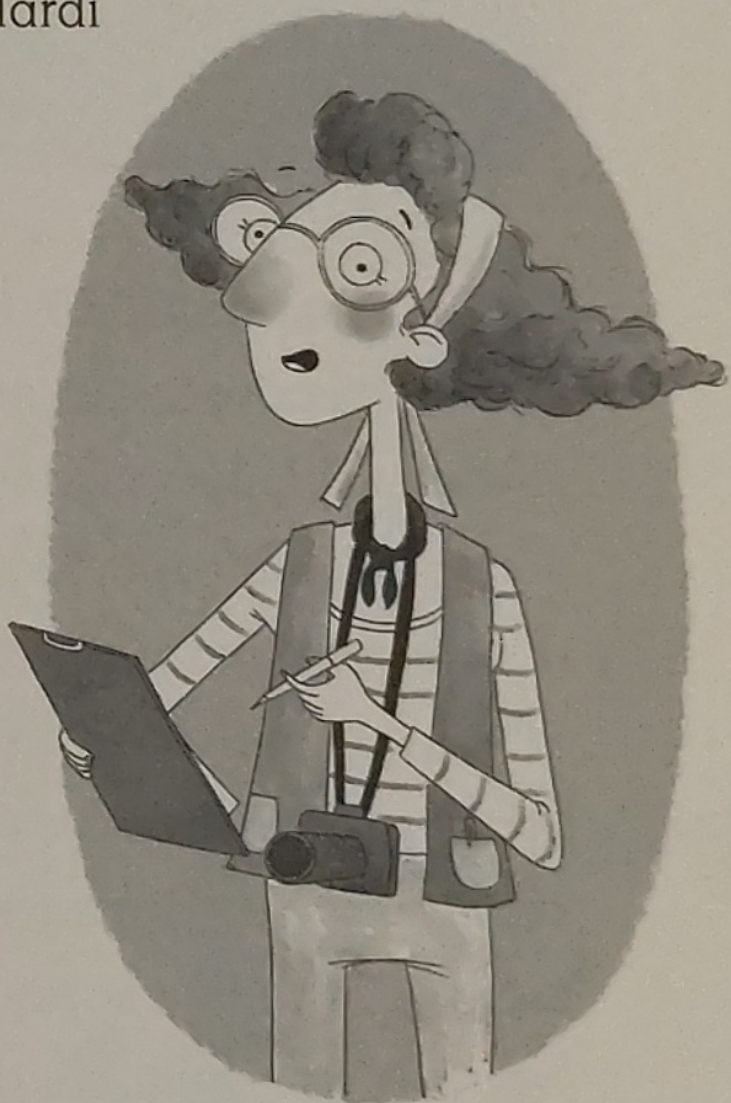
"Pekicik'in doğduğu gün neler hissettiniz?"

"Aaah ah, çok muhteşem bir gündü. Bakın, hiç unutmuyorum; Pekicik doğduğunda iş yerinden arkadaşlar bir çiçek göndermişti. Küçük bir devetabanı. Ne kadar güzel bir çiçekti, onu görür görmez âşık olduk. Minicik yaprakları vardı.

Ona dokunmaya çekindik. Kırılır diye korktuk. Uzaktan öpücükler attık. Kokladık. Öpmeye doyamadık. Karımla birlikte onu aramıza alıp fotoğraf çektirdik. O fotoğraf hâlâ duvarımızda durur. Kendisi de pencere kenarındadır zaten. Bizim tatlı, güzel, şirin devetabanımız..."

Delirmiş olmalıydı bu insanlar! Bebeği seviyormuş gibi anlatıyorlardı devetabanını. Ben kızları doğduğunda neler hissettiklerini soruyorum, onlar bana devetabanını anlatıyorlar.

"Pekicik neredeydi bu sırada?"

"Çiçeği görünce onu bir yere bırakmıştık ama nereye bıraktığımızı hatırlamıyorduk.

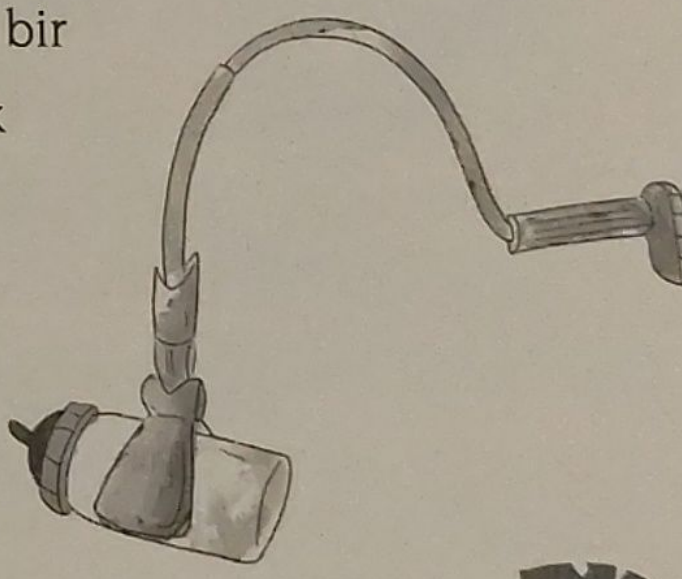
Evin içinde bakındık. Nereye gitti bu şimdi diye sinirlendik. Daha kundakta bir bebekti ama kaybolmayı başarmıştı işte! Meğer Pekicik'i pencerenin önüne bırakmışız. İyi ki de bırakmışız. Böylece çiçeğimizi koyacak yer bulmuş olduk. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Çiçeğimiz altında harika görünüyordu. Pekicik'i kenara itip yerine bitkimizi koyduk. Sonra yalnız kalmasın diye Pekicik'i de yanına koyduk. Kardeş oldular. Hâlâ Pekicik'in en sevdiği yer devetabanının yanıdır.

Birlikte büyüdüler resmen. Boyları birbirine eş. Şu devetabanının güzelliğine bakar mısınıiiz?"

Ben böyle bir şey ne gördüm, ne duydum, ne de okudum. Çocuğu sahiden saksıda bir çiçek gibi büyütmüşler. Devetabanına Pekicik'ten daha fazla sevgi gösterdiklerine emindim. Duygularımı belli etmemeye gayret göstererek devam ettim.

"Nasıl bir bebekti Pekicik? Mesela mamasını falan rahat yer miydi?"

"Offf, Pekicik'in beslenmesi konusunda gerçekten çok zorlandık. Çünkü biberonunu kendi elleriyle tutması yaklaşık altı ayını alacaktı. Bizimse bu kadar vaktimiz yoktu. Soluğu sanayide aldım ve ona demirden bir biberon tutucu yaptırdım. Biberonu günde bir kere dolduruyorduk. Pekicik acıktığında uzanıp oradan mamasını içiyordu. Zaten bir süre sonra yemek yemeye başladı.

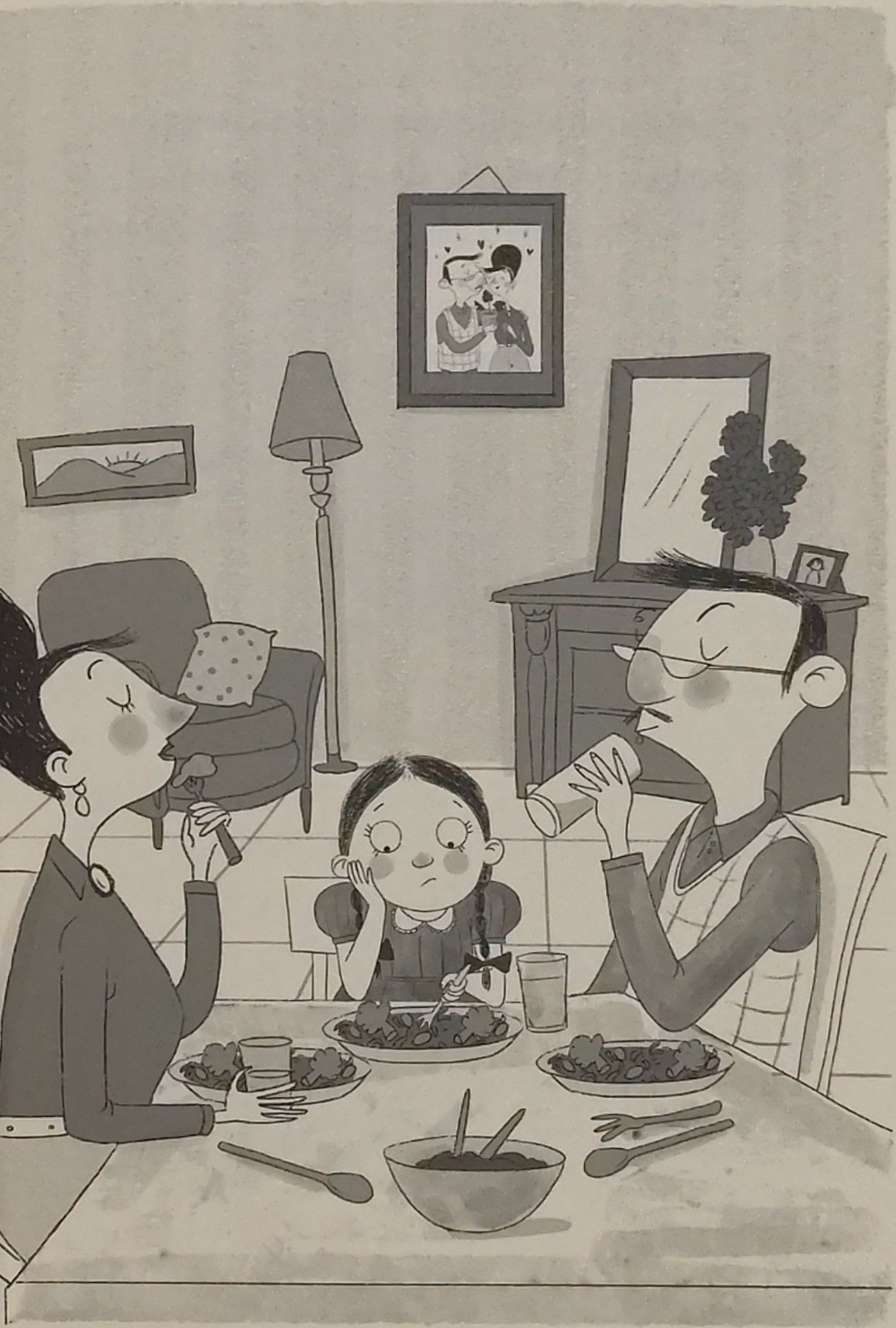

Yemek ye deyince yer, aksi halde aç kalır, anlatabiliyor muyum? İnanın biz hiç yemek sorunu yaşamadık. Verirsen yer, vermezsen yemez. Kural budur. Ben açsın diyorsam açtır. Toksun diyorsam toktur. Bu kadar basit. Bugün pek çok aile çocuğunun yemek yememesinden şikâyet ediyor. Bunu anne babalar nasıl düşünemiyorlar gerçekten anlayamıyorum."

Onlar anlatırken ben sinirden deliye dönüyordum. Ama mesleğim gereği duygularımı belli etmem. Sorularımı sormaya ve Pekicik'in hayatını öğrenmeye devam ettim.

"Biliyorsunuz ki anne babalar çocuklarıyla oyun oynar. Siz hiç Pekicik'le oyun oynadınız mı? Yani saklambaç, fış fış kayıkçı falan işte, bilirsiniz..."

"Oyun mu? Tabii ki hayır. Pekicik böyle şeyler istemez. Gel deriz gelir, git deriz gider. Ama telefonumda bir oyun var. Ben onu oynarken bazen Pekicik geliyor ve uzaktan bakıyor.

Dudaklarının yanlara doğru kayışından mutlu olduğunu anlıyorum. Ne kadar eğlendiğini görebiliyorum. İnsanları eğlendirmek hoşuma gider."

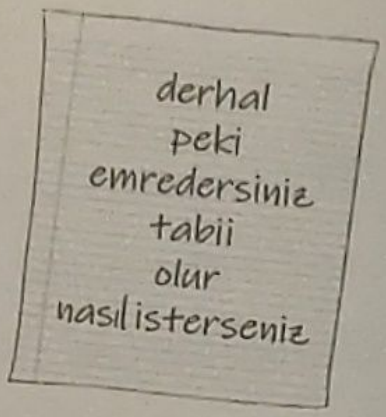
"Pekicik doğmadan önce, dokuz ay on gün boyunca bir plan yaptığınızı söylemiştiniz. Biraz planınızdan bahseder misiniz?"

"Tabii. İlk önce 'dil temizliği' yaptık. Bu çok önemli. Çünkü biliyoruz ki bir çocuk ne duyarsa onu öğrenir. Bu sebeple dilimizden 'hayır', 'olmaz', 'yok', 'istemiyorum', 'benim için uygun değil' gibi kelimeleri, cümleleri çıkarttık. Pekicik, bunları asla, asla ama asla duymayacaktı. E duymadığı bir kelimeyi söyleyebilir mi? Söyleyemez. Böylece Pekicik bu kelimeleri duymadan büyüdü. Bunun yerine öğretilmesi gereken kelimelerin listesi yaptık. 'Emredersiniz', 'tabii', 'derhal', 'peki', 'hemen', 'siz nasıl istersiniz' gibi şeyler işte. İşimize ne geliyorsa o. Pekicik bunları duyarak büyüdü. Bakın deneyelim: Pekicik, bana su getir!"

"Emredersiniz babacığım."

"Pekicik odanı topla!"

"Derhal anneciğim."

"Pekicik yemeğini ye."

"Peki anneciğim."

"Pekicik uyku saati."

"Hemen gidiyorum babacığım."

Dayanamadım ve araya girdim:

"Durun yahu, saat daha öğleden sonra beş! Çocuğa yatağa git dediniz ve gitti. Uyku saati bile değil!"

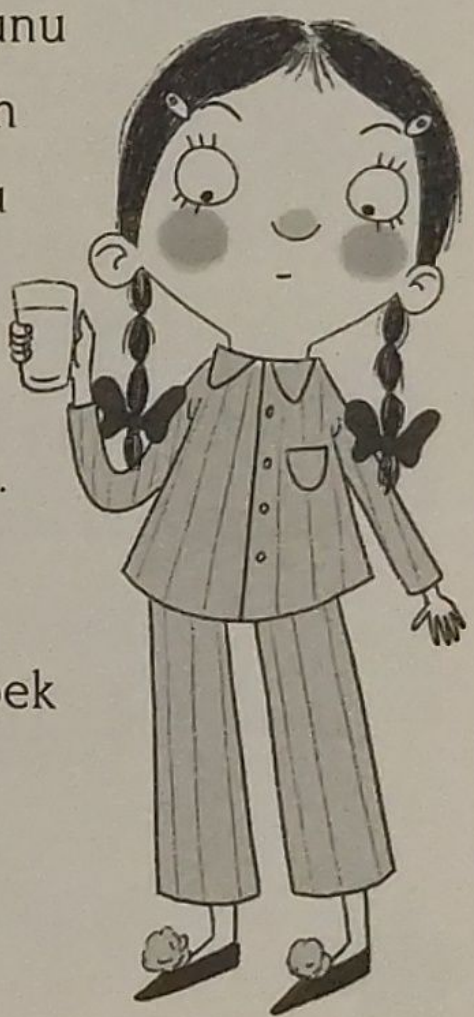
"Buna Pekicik değil, biz karar veririz. Ona yemek ye dediğimizde açlığını tokluğunu sorgulamaz. Uyu dediğimizde uykum var mı yok mu diye düşünmez. Böyle uslu bir kuzudur bizim kızımız. Bunu kim başardı? Tabii ki biz ve harika planımız!"

İnanılır gibi değildi. Pekicik âdeta kurmalı bir bebek gibi yaşıyordu evin içinde. Hiçbir şeyi sorgulamıyor, ne istiyorum diye sormuyordu. Anne babası ne derse koşulsuz yerine getiriyordu zavallı kız. Kendisine bir görev verilmediğinde devetabanının yanında yerini alıyordu.

Merakım sinire, sinirim öfkeye dönüşmüştü. Oturduğum yerde kaşım gözüm seğiriyordu! Ama yine de devam ettim.

"Pekicik'in hiç arkadaşı var mı?"

"Uslu çocukların arkadaşı olmaz hanımefendi. Biz onu böyle yetiştirdik ve çok memnunuz. Bugüne kadar hiç arkadaşı olmadı. Başka çocuklarla konuşmadı. Onlardan 'Hayır' demeyi öğrenirse ne yaparız hiç düşündünüz mü? Biz düşündük. Bu kâbus gibi bir şey. Evet, evet. 'Hayır!' diyen çocuk sahibi olmak kâbus gibi bir şeydir. Bunu asla kaldıramayız. O yüzden Pekicik'in hiç arkadaşı olmadı ve olmayacak da diyebiliriz."

"Evet, rahatlıkla diyebiliriz bunu," diye ekledi Pekicik'in babası.

"Pekicik'in oyuncağı var mı?"

"Yok. Evde vakit geçirebileceği pek çok şey var zaten."

"Ne gibi?"

"Hımmmm, düşünelim. Arada istersek onu bahçeye çıkarıyoruz. Bizden önceki kiracının bahçede bıraktığı çocuk bisikletinin pedallarını elleriyle çeviriyor ve yine onlardan kalan oyun evinin etrafında birkaç tur atıyor. Bu da bence oyun ihtiyacını karşılaması için oldukça yeterli."

"Fazla bile," dedim kendimi tutamayarak.

"Evet, evet, fazla bile."

Biz bunları konuşurken Pekicik koltuğun bir kenarında uyuyakalmıştı. Yaptıklarının doğruluğu tartışılır ama bu insanlar gerçekten de uyu deyince uyuyan bir çocuk yetiştirmeyi başarmışlardı. Resmen uyumuştu zavallı kız.

"Pekicik hiç itiraz etmiyor mu size? Yani bugüne kadar itiraz ettiği bir şey oldu mu?"

"Ahhahaha! Sevgili dostum, bu bir tercih meselesidir. Ona her zaman iki tercih sunarız.

Ya dediğimizi yapacak ya da dediğimizi yapacak! Her iki seçenek de birbirinin aynısı olduğu için sorun olmuyor. Pekicik her zaman bize 'Peki' diyor ve böylece sorun çıkmıyor. İnsanlar çocuklarına neden seçenek sunuyorlar gerçekten anlamıyorum. Bu bizim için bir yaşam biçimi. Ona şöyle sorarız: 'Pekicik, akşam yemeğinde brokoli mi yemek istersin yoksa brokoli mi?' O da birini seçer. İtiraz ederse de diğerini seçer. İkisi aynı kapıya çıkar."

"Pekicik gibi bir kızınız olduğu için çok mutlu olmalısınız."

"Ah gerçekten de mutluyuz. Pekicik biz ne dersek onu yapar. Asla aşırı davranışları olmaz. Hiçbir şeye hayır demez. Bu evde kuralları biz koyarız ve Pekicik bu kuralları harfiyen uygular. Anlatabiliyor muyum? Pekicik harika bir evlat. Onu bu nedenle çok seviyoruz. Yani itiraf etmek

gerekirse, başlangıçta ona karşı çok bir şey hissetmemiştik. Korkuyorduk. Yaramaz bir çocuk olursa diye büyük bir endişemiz vardı ama planımız işledi. Şu an Pekicik ideal bir çocuk. Zaten öyle olmasaydı onu sevmezdik. İstediğimiz gibi olduğu için seviyoruz ve mutluyuz."

"Farklı bir soru sormak istiyorum: Sizce Pekicik mutlu mu?"

"Elbette ki mutlu! Neden mutlu olmasın? Bir çocuk hayatında daha ne ister? Her şeyi ondan önce düşünen bir anne babası var. Pekicik'in bir şey düşünmeye ve hayal etmeye ihtiyacı yok. Biz her şeyi onun için planlıyoruz. Düşünsenize, hangi oyuncağımla oynayacağım gibi bir derdi bile yok. Oynaması gerektiğini düşündüğümüzde onu oyun oynayabileceği bir şeye götürüyoruz. Uykusunun geldiğini, acıktığını dahi hissetmiyor. Bunu ona biz söylüyoruz. Kendi kendisinin uyanmasına bile çoğu zaman gerek kalmıyor. Bakın uyandırıyorum. Pekicik kalk! Pekicik kalk dedim sana!"

Zavallı kız babasının gürleyen sesiyle yerinden fırladı. Uykulu gözlerle yanımıza geldi.

"Buyurun babacığım."

"Kızım bak bu hanımefendi senin mutlu olup olmadığını soruyor. Söyle bakalım, mutlu musun, mutsuz mu?"

"Mutsuz ne demek babacığım?"

"Ah doğru ya! Biz Pekicik'e mutsuzluk kelimesini de öğretmedik. Öğrenmediği bir şeyi nasıl yaşayacak ki? Gördünüz mü? Sorun kendiliğinden çözüldü. Pekicik sen mutlusun kızım. Hadi şimdi gidip bir köşede resim yap lütfen."

"Ne resmi yapayım babacığım?"

"Doğa resmi yap Pekicik; arkada iki dağ, tepede bir güneş, gökyüzünde beş kuş, kırlarda otlayan inekler ve etrafta çiçekler olsun. Hımmmm, ineklerin rengi siyah beyaz olacak Pekicik."

"Peki babacığım."

Pekicik yanımızdan ayrıldıktan sonra babası bana döndü. Artık tepemin tası gerçekten atmak üzereydi.

"Gördünüz mü hanımefendi, nasıl da mutlu ve uslu bir çocuk. Resim yaparken ne resmi yapacağını düşünmesine bile ihtiyacı yok. Bu harika bir şey değil mi sizce de?"

"Yani çocuğunuzun hayal gücünü körelttiğinizi düşünmüyor musunuz?"

"A hiç de bile!" diye atladı Pekicik'in annesi. "Pekicik geceleri yatağına gittiğinde ona ne hayal etmesi gerektiğini gösteren kâğıtlar veriyorum."

"Nasıl yani?"

"Bakın bir tane var burada. Büyüdüğünde doktor olacaksın ve bize bakacaksın temalı hayal. Pekicik'in doktor olması gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü ileride yaşlandığımızda ve hastalandığımızda bize bakar. Böylece hepimize faydalı bir iş yapmış olur. Harika değil mi sizce de?"

"Bir şeyi çok merak ettim. Kızınız, yani Pekicik, ileride başka bir meslek yapmak isterse ne olur?"

İkisi de ilk defa kahkahalarla güldü.

"Saçmalamayın lütfen. Pekicik'in böyle bir hakkı yok. Anlıyor musunuz? Pekicik bizim sözümüzden dışarıya çıkamaz. Biz ne dersek onu

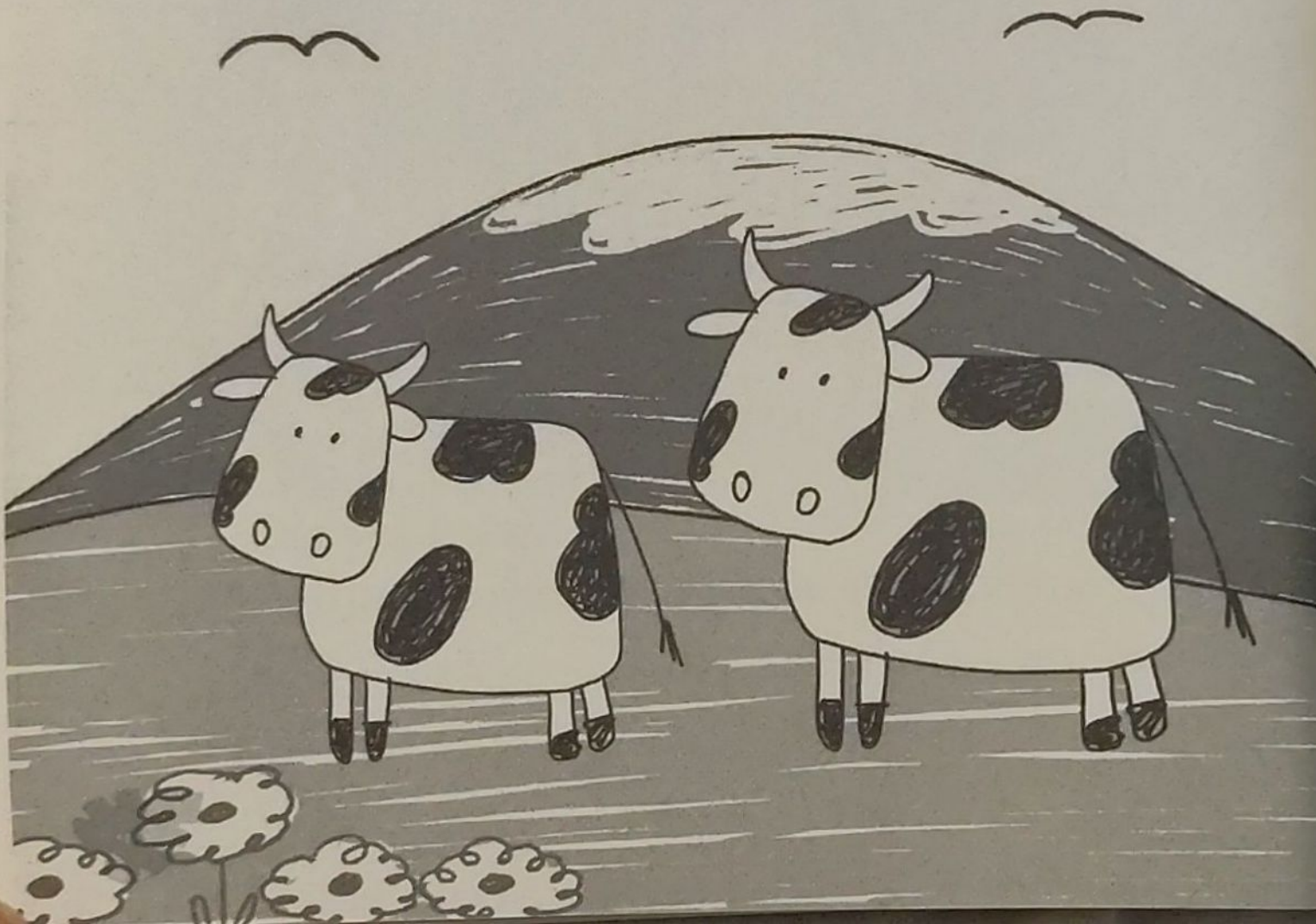

yapmak zorunda. Başka bir meslek seçimi mi?
Hahahhahahahaah!"

Kahkahaları evde yankılanırken uzakta resim yapmakta olan zavallı Pekicik de anne babasına gülerek eşlik ediyordu. Muhtemelen "Biz gülünce sen de güleceksin," demişlerdi yavrucağa. Ama ben hiç gülmedim. Hem de hiç!

"Ya aksini yaparsa? Yani sizi dinlemezse Pekicik, bir gün kendi istediklerini yapmaya başlarsa ne yapacaksınız?"

İkisinin de yüzündeki gülüşler söndü.

"Böyle bir şey olamaz. O zaman, o zaman, o zaman ne olacağı çok belli. Onu sevmeyiz!"

"Evet, evet, o zaman onu sevmeyiz, olur biter!"

"Evet, olur biter! Pekicik de onu sevmeyen bir anne babayla ne yapacağını kara kara düşünür artık. Bunu göze alamaz hanımefendi, anlıyor musunuz? Bizim dediklerimizi yapmak zorunda. Her şeye peki demek zorunda. Pekicik'in kendi fikri olamaz, bunu sokun aklınıza!"

İyice hiddetlenmişti adam. Ben de öfkemi yenmekte zorlanıyordum. Susmayı tercih ettim. Onlara bu nazik davet için teşekkür ettim. Evden ayrılmadan önce Pekicik'in yaptığı resmi görmek istediğimi söyledim.

"Bakalım sahiden babasının sözünü dinlemiş mi Pekicik?" diye sordum.

Adam gururla "Tabii, tabiii, bakabilirsiniz. Benim sözümden çıkamayacağını gözlerinizle görmüş olursunuz," dedi.

Pekicik'in resim yapmakta olduğu masaya gittim. Sahiden de küçük kız arkada iki dağ, tepede bir güneş, gökyüzünde beş kuş, kırlarda otlayan inekler ve etrafta çiçekler çizmişti. Ona resmini çok beğendiğimi söylerken kulağına daha önce hiç duymadığı kelimelerden oluşan cümleler fısıldadım:

"Pekicik, istemediğin şeyleri yapmak zorunda değilsin. Kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini en iyi

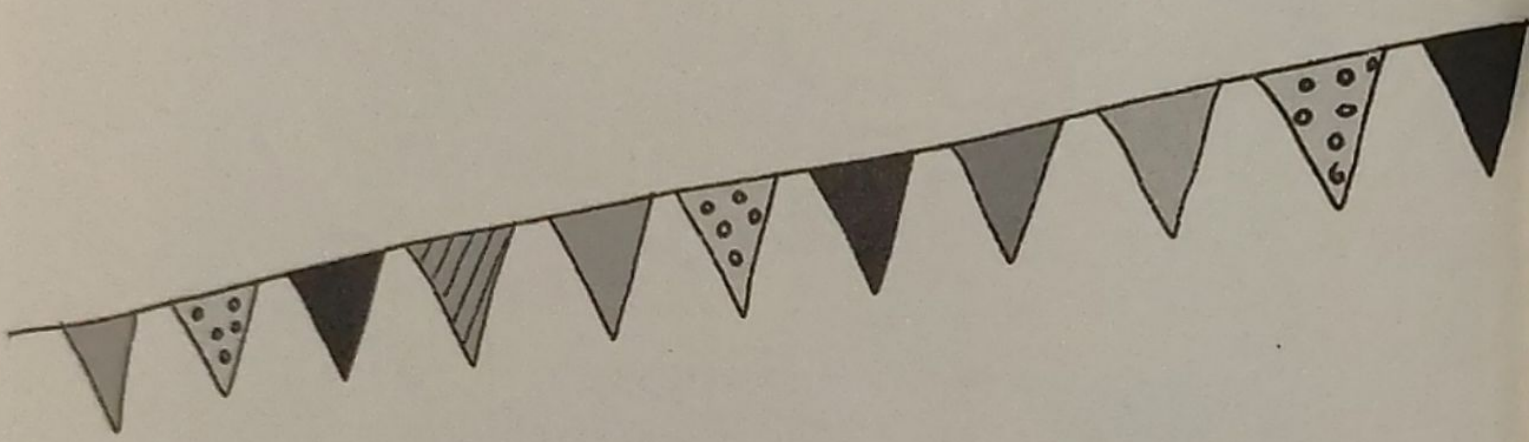

sen bilirsin. Içine sinmeyen, ihtiyaçlarını yok sayan bir şeyi diğer insanları mutlu etmek için yapmak zorunda değilsin. Rahatlıkla 'Hayır' diyebilirsin. Ayrıca çok güzel resim yapıyorsun ve eminim kendi hayalindeki resimleri çok daha güzel çizebilirsin."

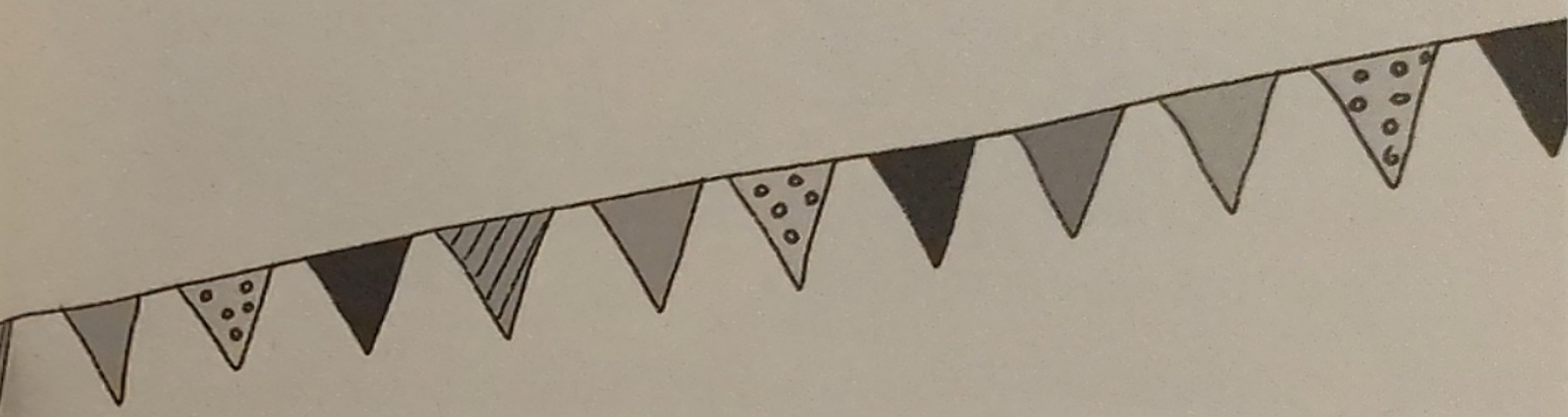
Pekicik bana titreyen gözlerle baktı.

"Sahiden mi?" dedi.

"Sahiden," dedim ve Pekicik'in beni kapıda bekleyen anne babasının yanına geri döndüm.

3

Ertesi hafta, Pekicik'in evinin bulunduğu sokaktan geçerken kulağıma bir ses geldi. Sanki bir kız çocuğu "Tokum beeeen, tokken yemek yiyemem, hayır, yemeyeceğim!" diye bağırıyordu. Uzaktan eve baktım. Devetabanı da Pekicik de pencerede yoktu.

Bir sonraki hafta, panayırı yeniden ziyarete gittiğimde Pekicik'in anne babasını gördüm. İkisi de fıldır fıldır dönen gözlerle tezgâhları geziyor ve "Çocuğumuz bizi dinlemiyor, bize ne önerirsiniz?"

diye çevresindekilere soruyordu. O sırada Pekicik'i panayır alanında oyun oynayan çocukların arasında görür gibi oldum.

İşte o an keyfim yerime geldi. Kendime bir kahve söyledim ve Pekicik'in çaresizce dolaşan anne babasını izledim.

"Yapmak istemediğin şeylere karşı çıkabilmek, uslu olduğun ve senden istenenleri yaptığın için değil, sadece sen olduğun için sevilmek ne büyük bir özgürlük," diye içimden geçirdim. Ve bütün çocuklar için bunu diledim...

Şermin Yaşar

1982 yılında Berlin'de doğdu. Hep yazar olmayı hayal etti ve hayallerinin peşine düşüp Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Yüksek lisansını Yeni Türk Edebiyatı alanında yaptı.

Uzun yıllar reklam ve medya sektöründe metin yazarlığı, reklam yazarlığı, kreatif direktörlük ve yaratıcı grup başkanlığı yapan Şermin Yaşar, reklamcılık mesleğine devam ederken bir yandan da çocuklar için yaratıcı ve gelişimlerini destekleyici oyun önerileri içeren kitaplar yazdı. Aynı zamanda ebeveynlere, yaratıcılık ve oyunun çocuk gelişimindeki önemi üzerine eğitimler verdi.

Çocuklarla oyunlar oynamayı, onlara masallar ve öyküler anlatmayı çok seven yazar çocuk edebiyatına *Çok Hayal Kuran Çocuk, Oyun Takvimi, Kötü Alışkanlıklara İyi Öneriler, Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı-Çırak, Tilki Masalları (Cesaret Sandığı, Uyuyor musun?, Garip Bir Kuyruk), Cingo, Kuş Masalları, Abartma Tozu, Bizimki, Babaannem Geri Döndü, Para Ağacı, Lo, Cebimdeki Mandalina Ağaçları, Pekicik, Dahacık, Hıhıcık ve Oh Ne Âlâ Memleket adlı eserleri kazandırdı.*

Şermin Yaşar üç çocuk annesidir. Hâlen en sevdiği işi yapmaya, yazı yazmaya devam ediyor.

Gül Sarı

1988 yılında Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü'nden 2010 yılında mezun oldu. Bir süre kitapçılarda çalıştı, yayınevlerinde redaktörlük yaptı. 2015 yılında, hayallerine biraz daha yakın olabilmek için Gazi Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nde lisans eğitimine başladı. Çocuk kitapları resimlemek çocukken hayali değildi ama çocuk kitaplarındaki resimler hayal kurmasının tek sebebiydi. Belki de bu yüzden kendini tekrar çocuk kitaplarının içinde buldu. Şimdilerde çeşitli yayınevlerine çocuk kitapları çizerliği yapıyor ve bol bol hayal kuruyor. Beatrice Alemagna ve Benjamin Chaud'un çizimlerine bayılıyor.

"Pekicik, bana su getir!"
"Peki babacığım."
"Pekicik odanı topla!"
"Peki anneciğim."
"Pekicik yemeğini ye."

Anne babası onu dünyanın en uslu çocuğu olarak yetiştirdi.
Adını neden Pekicik koydular sanıyorsunuz!
Her şeye "Peki" demesi için.
Oysa Pekicik istemediği şeyleri her zaman yapmak zorunda mı?
Kendi ihtiyaçlarının ve isteklerinin farkında değil mi?
Onun da kalbinde pıt pıt atan heyecanları ve hayalleri yok mu?
Sizce?

Edebiyatımızın çok sevilen yazarı Şermin Yaşar içten anlatımı,
çocuk dünyasını özgün ve derin kavrayışıyla
çocuk edebiyatını özgürleştirmeye devam ediyor.
Pekicik'i okuduğunuzda onu hemen tanıyacak;
çok ama çok seveceksiniz!

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-416-041-7

9 786254 160417